Zbierka súdnych rozhodnutí

ROZSUDOK SÚDNEHO DVORA (prvá komora)

z 23. apríla 2026*

„Odvolanie – Verejná služba – Odmena – Príspevky na nezaopatrené dieťa – Článok 2 prílohy VII k Služobnému poriadku úradníkov Európskej únie – Podmienky priznania – Odňatie príspevku – Náhrada neoprávnených platieb podľa článku 85 Služobného poriadku úradníkov Európskej únie – Žaloba o neplatnosť – Článok 91 Služobného poriadku úradníkov Európskej únie – Skreslenie – Zákonnosť aktu ku dňu jeho prijatia – Retroaktívny účinok rozsudku vydaného vnútroštátnym súdom – Právna sila rozhodnutej veci“

Vo veci C-882/24 P,

ktorej predmetom je odvolanie podľa článku 56 Štatútu Súdneho dvora Európskej únie, podané 19. decembra 2024,

AL, v zastúpení: R. Crăciun, avocate,

odvolateľ,

ďalšia účastníčka konania:

Európska komisia, v zastúpení: T. S. Bohr a L. Hohenecker, splnomocnení zástupcovia,

žalovaná v prvostupňovom konaní,

SÚDNY DVOR (prvá komora),

v zložení: predseda prvej komory F. Biltgen, sudcovia I. Ziemele, A. Kumin, S. Gervasoni (spravodajca) a M. Bošnjak,

generálny advokát: M. Campos Sánchez-Bordona,

tajomník: A. Calot Escobar,

so zreteľom na písomnú časť konania,

po vypočutí návrhov generálneho advokáta na pojednávaní 20. novembra 2025,

vyhlásil tento

* Jazyk konania: angličtina.

Rozsudok

1 Svojím odvolaním sa AL domáha zrušenia rozsudku Všeobecného súdu Európskej únie z 10. apríla 2024, AL/Komisia (T-50/22, ďalej len „napadnutý rozsudok“, EU:T:2024:220), ktorým Všeobecný súd zamietol jeho žalobu o neplatnosť rozhodnutia Európskej komisie z 22. októbra 2021 v rozsahu, v akom sa ním nariaďuje vymáhanie určitých súm vyplatených v rámci príspevkov na jeho matku a tri nezaopatrené deti (ďalej len „sporné rozhodnutie“).

Okolnosti predchádzajúce sporu

2 Skutočnosti predchádzajúce sporu sú opísané v bodoch 2 až 13 napadnutého rozsudku takto:

„2 Žalobca [bol] úradníkom Generálneho sekretariátu Rady Európskej únie od 1. decembra 2007.

3 Žalobcovi boli na základe jeho žiadosti v rokoch 2009 až 2019 priznané rôzne príspevky, keďže jeho matka a tri ďalšie osoby boli uznané za nezaopatrené deti žalobcu v zmysle článku 2 ods. 4 prílohy VII k Služobného poriadku úradníkov Európskej únie (ďalej len ‚služobný poriadok‘).

4 Dňa 13. mája 2019 Rada na základe článku 2 ods. 2 služobného poriadku prijala rozhodnutie Rady z 13. mája 2019, ktorým sa Európska komisia – Úrad pre správu a úhradu individuálnych nárokov (PMO) – poveruje výkonom určitých právomocí zverených menovaciemu orgánu a orgánu oprávnenému uzatvárať pracovné zmluvy (Ú. v. EÚ L 129, 2019, s. 3).

5 Dňa 22. júla 2020 Európsky úrad pre boj proti podvodom (OLAF) informoval žalobcu, že je predmetom vyšetrovania začatého na konci roka 2016, ktoré sa týka možného podvodu v súvislosti s jeho vyhlásením o zložení jeho rodiny, podmienkami, za ktorých mu boli priznané predmetné rodinné prídavky, a požiadavkami na priznanie zodpovedajúcich rodinných prídavkov.

6 V decembri 2020 OLAF informoval žalobcu, že vyšetrovanie uvedené v bode 5 vyššie bolo ukončené. Okrem toho OLAF zaslal žalobcovi a generálnemu sekretariátu Rady záverečnú správu z vyšetrovania týkajúceho sa žalobcu, ako aj dve odporúčania. Prvé sa týkalo vymáhania súm, pri ktorých OLAF dospel k záveru, že boli žalobcovi v rámci uvedených príspevkov vyplatené neoprávnene, a druhé sa týkalo začatia disciplinárneho konania.

7 Dňa 10. februára 2021 menovací orgán Rady (ďalej len ‚MO‘) rozhodol v súlade s ustanoveniami článku 3 prílohy IX k služobnému poriadku o začatí disciplinárneho konania proti žalobcovi.

8 Oznámením z 3. marca 2021 Úrad Komisie pre správu a úhradu individuálnych nárokov (PMO) informoval žalobcu, že v nadväznosti na odporúčania OLAF-u sa neoprávnene získané sumy, ktoré zodpovedajú celkovej sume bez úrokov vo výške 142 824,71 eura, budú vymáhať, a že má možnosť predložiť svoje pripomienky k tomuto rozhodnutiu v lehote pätnástich dní od jeho doručenia. Dňa 19. marca 2021 žalobca predložil Komisii svoje pripomienky.

9 Rozhodnutím z 22. marca 2021 PMO informoval žalobcu, že vzhľadom na záverečnú správu OLAF-u a po analýze jeho pripomienok sa rozhodol vykonať oznámenie z 3. marca 2021 a vydať príslušný príkaz na vymáhanie podľa článku 85 služobného poriadku týkajúceho sa náhrady neoprávnených platieb. Konkrétne sa nariadilo vymáhanie sumy vyplatených príspevkov:

– v prípade matky žalobcu, pokiaľ ide o obdobie od 1. októbra 2009 do 30. septembra 2015, ako bolo rozhodnuté v rozhodnutí z 22. marca 2021, keďže ju nebolo možné uznať za nezaopatrené dieťa v zmysle článku 2 ods. 4 prílohy VII k služobnému poriadku, a keďže žalobca úmyselne zavádzal administratívu v zmysle článku 85 druhého odseku služobného poriadku tým, že v čase podania žiadosti o predmetný príspevok neuviedol vojenský dôchodok, ktorý poberal,

– v prípade dvoch detí, ktoré vyživoval žalobca (ďalej len ‚A a B‘), ktorých bol strýkom na základe uzavretia manželstva a ktoré boli zverené do jeho pestúnskej starostlivosti, pokiaľ ide o obdobie od 1. augusta 2010 do 31. júla 2013, čo sa týka jedného z týchto detí, a o obdobie od 1. augusta 2010 do 31. marca 2013, čo sa týka druhého z týchto detí, z dôvodu zániku právneho vzťahu súvisiaceho so zverením do pestúnskej starostlivosti, ako bolo rozhodnuté v rozhodnutí z 22. marca 2021, vzhľadom na rozhodnutie rumunských orgánov na ochranu detí z 30. januára 2013, ktorým boli zrušené opatrenia týkajúce sa zverenia detí do pestúnskej starostlivosti žalobcu (ďalej len ‚vnútroštátne rozhodnutie o zrušení zverenia do pestúnskej starostlivosti‘). Okrem toho žalobca úmyselne zavádzal administratívu v zmysle článku 85 druhého odseku služobného poriadku, pokiaľ ide o koniec obdobia, počas ktorého boli obe detí zverené do jeho starostlivosti,

– v prípade adoptívnej dcéry žalobcu (ďalej len ‚C‘), v súvislosti s ktorou rumunský súd rozhodnutím zo 16. apríla 2019 rozhodol o adopcii, pokiaľ ide o obdobie od 1. marca 2019 do 31. januára 2021, a ukončenie vyplácania príspevku k 1. februáru 2021, ako bolo rozhodnuté v rozhodnutí z 22. marca 2021, z dôvodu, že žalobca nepredložil dôkaz o tom, že C skutočne vyživuje.

10 Dňa 22. júna 2021 žalobca podal proti rozhodnutiu z 22. marca 2021 sťažnosť podľa článku 90 ods. 2 služobného poriadku.

11 Dňa 27. septembra 2021 MO Rady na konci disciplinárneho konania uložil žalobcovi postih odvolania z funkcie podľa článku 9 ods. 1 písm. h) prílohy IX k služobnému poriadku.

12 Dňa 22. októbra 2021 prijal generálny riaditeľ Komisie pre ľudské zdroje a bezpečnosť [sporné rozhodnutie].

13 Generálny riaditeľ Komisie pre ľudské zdroje a bezpečnosť týmto rozhodnutím čiastočne zamietol sťažnosť, ktorú žalobca podal proti rozhodnutiu z 22. marca 2021, pričom potvrdil, že je potrebné zastaviť vyplácanie rodinných prídavkov, ktoré žalobca poberal na C, a nariadiť vymáhanie viacerých rodinných prídavkov, ktoré boli žalobcovi vyplatené. Uvedenej sťažnosti však bolo vyhovené, pokiaľ ide o príspevky, ktoré žalobca poberal na A a B v období od 1. augusta 2010 do 29. januára 2013.“

Konanie na Všeobecnom súde a napadnutý rozsudok

3 Návrhom podaným do kancelárie Všeobecného súdu 21. januára 2022 odvolateľ AL podal žalobu o neplatnosť uvedenú v bode 1 vyššie.

4 Na podporu žalobných návrhov tejto žaloby odvolateľ uviedol päť žalobných dôvodov, z ktorých prvý bol založený na porušení článkov 4, 5, 9 a 10 rozhodnutia Rady z 29. apríla 2004, ktorým sa prijímajú všeobecné vykonávacie ustanovenia týkajúce sa osoby uznanej za nezaopatrené dieťa (ďalej len „VVU“), druhý na porušení článku 85 služobného poriadku a na nesprávnom posúdení týkajúcom sa príspevku vyplácaného na jeho matku, tretí na porušení zásady ochrany legitímnej dôvery a zásady riadnej správy vecí verejných, štvrtý na porušení článku 85 služobného poriadku a na nesprávnom posúdení, pokiaľ ide o príspevok na nezaopatrené dieťa vyplácaný na A a B, a piaty na porušení článku 85 služobného poriadku a nesprávnom posúdení príspevku na nezaopatrené dieťa vyplácaného na C.

5 Všeobecný súd napadnutým rozsudkom uvedenú žalobu v celom rozsahu zamietol.

Návrhy účastníkov konania

6 Svojím odvolaním odvolateľ navrhuje, aby Súdny dvor:

– zrušil napadnutý rozsudok,

– zrušil sporné rozhodnutie v rozsahu, v akom sa ním čiastočne zamieta sťažnosť, ktorú odvolateľ podal proti rozhodnutiu z 22. marca 2021, a

– rozhodol, že Komisia znáša svoje vlastné trovy konania a je povinná nahradiť trovy konania, ktoré vznikli odvolateľovi.

7 Komisia navrhuje, aby Súdny dvor:

– zamietol odvolanie a

– uložil odvolateľovi povinnosť nahradiť všetky trovy konania.

O odvolaní

8 Na podporu svojho odvolania odvolateľ uvádza tri odvolacie dôvody, z ktorých prvý je založený na nesprávnom uplatnení VVU, druhý na skreslení skutkových okolností a porušení zásady súbežnosti právnych foriem a tretí na absencii súdneho preskúmania.

O prvom odvolacom dôvode

Argumentácia účastníkov konania

9 Odvolateľ tvrdí, že Všeobecný súd v bodoch 50 a 51 napadnutého rozsudku vo svojej odpovedi na prvý žalobný dôvod žaloby na prvom stupni nesprávne uplatnil VVU, keď rozhodol, že výdavky, ktoré odvolateľ vynakladal v súvislosti s vyživovaním svojej matky, sa mali vypočítať tak, že sa odpočítajú nielen jej príjmy a nájomná hodnota nehnuteľnosti, ktorá jej patrila, ale aj príspevok inej osoby na jej vyživovanie a príjmy, ktoré odvolateľ získaval zo svojho vojenského dôchodku. Tieto posledné dva uvedené odpočty by sa totiž nemali vykonať na základe článku 5 ods. 1 VVU, ktorý striktne odkazuje na odpočítanie príjmov nezaopatrenej osoby, ale na základe článku 9 VVU. Toto pochybenie viedlo Všeobecný súd k potvrdeniu nesprávneho výpočtu administratívy.

10 Tento výpočet treba opraviť aj s cieľom zohľadniť rozhodnutie z 29. mája 2024, ktorým Tribunalul București (Vyšší súd Bukurešť, Rumunsko) uložil matke odvolateľa povinnosť vrátiť svoj starobný dôchodok za obdobie od 1. novembra 2007 do 1. mája 2023. Výška tohto dôchodku preto nemala byť odpočítaná od výdavkov, ktoré odvolateľ vynakladal v súvislosti s vyživovaním svojej matky.

11 Komisia navrhuje zamietnuť tento odvolací dôvod.

Posúdenie Súdnym dvorom

12 Odvolateľ v prvom rade vytýka Všeobecnému súdu, že dospel k záveru, že Komisia správne uplatnila článok 5 ods. 1 VVU tým, že od výdavkov na vyživovanie jeho matky odpočítala príspevok na jej vyživovanie od inej osoby a vojenský dôchodok, ktorý poberal, hoci tieto sumy mali byť odpočítané podľa článku 9 VVU.

13 Z bodu 50 napadnutého rozsudku však vyplýva, že táto výhrada je neopodstatnená. Všeobecný súd totiž v tomto bode výslovne uviedol, že príspevok inej osoby na vyživovanie matky odvolateľa Komisia odpočítala na základe článku 6 VVU a že ostatné čisté príjmy odvolateľa zodpovedajúce jeho vojenskému dôchodku boli odpočítané podľa článku 9 VVU.

14 V druhom rade treba pripomenúť, že odvolanie sa obmedzuje na právne otázky, pričom akékoľvek posúdenie skutkového stavu je s výnimkou prípadu jeho skreslenia vylúčené, a že konštatovanie skreslenia vylučuje možnosť uplatniť nové dôkazy, ktoré neboli predložené Všeobecnému súdu (pozri v tomto zmysle rozsudky z 18. júla 2007, Industrias Químicas del Vallés/Komisia, C-326/05 P, EU:C:2007:443, bod 60, a z 30. mája 2017, Safa Nicu Sepahan/Rada, C-45/15 P, EU:C:2017:402, bod 76).

15 Z toho vyplýva, že odvolateľ sa na podporu svojho odvolania nemôže odvolávať na rozsudok Tribunalul București (Vyšší súd Bukurešť), ktorý bol vydaný 29. mája 2024, teda po vyhlásení napadnutého rozsudku.

16 Ak však tento rozsudok, ktorým bola podľa odvolateľa jeho matke uložená povinnosť vrátiť jej starobný dôchodok za obdobie od 1. novembra 2007 do 1. mája 2023, so spätnou účinnosťou zmenil príjmy tejto nezaopatrenej osoby, môže predstavovať novú skutočnosť, ktorá môže zmeniť spôsob výpočtu dávok splatných žalobcovi z dôvodu výdavkov na vyživovanie jeho matky počas vyššie uvedeného obdobia. Ak sa odvolateľ domnieva, že je to opodstatnené, prináleží mu, aby túto skutočnosť uviedol na účely odôvodnenia žiadosti o preskúmanie sporného rozhodnutia.

17 Z uvedeného vyplýva, že prvý odvolací dôvod treba zamietnuť.

O druhom odvolacom dôvode

Argumentácia účastníkov konania

18 Odvolateľ tvrdí, že odpoveď Všeobecného súdu na štvrtý žalobný dôvod uvedený v prvostupňovom konaní obsahovala v bodoch 100 a 101 napadnutého rozsudku tri nesprávne právne posúdenia. Tento odvolací dôvod sa delí na tri časti.

19 V prvej časti svojho druhého odvolacieho dôvodu odvolateľ tvrdí, že Všeobecný súd nezohľadnil rozsudok Tribunalul București (Vyšší súd Bukurešť) zo 16. mája 2022 (ďalej len „rozsudok Vyššieho súdu Bukurešť zo 16. mája 2022“), ktorého kópia bola pritom priložená k jeho replike. Všeobecný súd tým, že v bode 100 napadnutého rozsudku uviedol, že „na rumunských súdoch prebieha konanie o žalobe proti rozhodnutiu o zrušení zverenia do pestúnskej starostlivosti“, skreslil skutkový stav, keďže nemohol nevedieť, že Tribunalul București (Vyšší súd Bukurešť) vyššie uvedeným rozsudkom ukončil konanie a vnútroštátne rozhodnutie o zrušení zverenia do pestúnskej starostlivosti vyhlásil za „absolútne neplatné“.

20 V druhej časti tohto odvolacieho dôvodu odvolateľ tvrdí, že Všeobecný súd sa dopustil nesprávneho právneho posúdenia, keď konštatoval, že vnútroštátne rozhodnutie o zrušení zverenia do pestúnskej starostlivosti malo právne účinky od januára 2013. Rozsudok Vyššieho súdu Bukurešť zo 16. mája 2022 totiž konštatoval absolútnu neplatnosť tohto rozhodnutia *ex tunc*. Okrem toho tento súd rozhodol, že opatrenie spočívajúce v zverení do pestúnskej starostlivosti prestalo platiť 13. mája 2014 v prípade A a 28. júla 2013 v prípade B, so všetkými právnymi dôsledkami, ktoré z toho vyplývajú.

21 V tretej časti uvedeného odvolacieho dôvodu odvolateľ uvádza, že Všeobecný súd porušil zásadu súbežnosti právnych foriem, keď v bode 101 napadnutého rozsudku rozhodol, že je irelevantné, či príspevok na vyživovanie A a B bol priznaný na základe konzulárnych dokumentov alebo rozhodnutia o zverení do pestúnskej starostlivosti z 28. júla 2010. Keďže tento príspevok bol priznaný a obnovený na základe konzulárnych vyhlásení, odvolateľ tvrdí, že mohol byť odňatý len na základe konzulárnych dokumentov, a nie na základe vnútroštátneho rozhodnutia o zrušení zverenia do pestúnskej starostlivosti.

22 Komisia v prvom rade uvádza, že podľa ustálenej judikatúry sa v rámci žaloby o neplatnosť zákonnosť dotknutého aktu musí posudzovať podľa skutkových a právnych okolností existujúcich v čase prijatia aktu. Na tento účel by sa mali zohľadniť len skutočnosti, o ktorých mohla Komisia vedieť v rámci správneho konania. V dôsledku toho Všeobecný súd správne nezohľadnil rozsudok Vyššieho súdu Bukurešť zo 16. mája 2022, ktorý bol vydaný po vydaní sporného rozhodnutia. Všeobecný súd, ktorý správne vychádzal zo stavu existujúceho ku dňu vydania tohto rozhodnutia, t. j. k 22. októbru 2021, neskreslil povahu skutkových okolností, keď v bode 100 napadnutého rozsudku uviedol, že proti vnútroštátnemu rozhodnutiu o zrušení zverenia do pestúnskej starostlivosti prebiehalo konanie pred rumunskými súdmi.

23 V druhom rade Komisia zastáva názor, že Všeobecný súd sa nedopustil nesprávneho právneho posúdenia ani tým, že dospel k záveru, že vnútroštátne rozhodnutie o zrušení zverenia do pestúnskej starostlivosti malo právne účinky od januára 2013, keďže k 22. októbru 2021 – dňu vydania sporného rozhodnutia –, toto vnútroštátne rozhodnutie ešte nebolo zrušené.

24 V treťom rade bod 101 napadnutého rozsudku nevychádza z nesprávneho právneho posúdenia. Odvolateľ nijako nepodložil svoj odkaz na zásadu súbežnosti právnych foriem. Vnútroštátne rozhodnutie o zrušení zverenia do pestúnskej starostlivosti v každom prípade odôvodňuje vymáhanie neoprávnene vyplatených príspevkov na vyživovanie oboch detí po vydaní tohto rozhodnutia bez ohľadu na dokumenty použité na dosiahnutie tohto vymáhania.

Posúdenie Súdnym dvorom

25 V prvých dvoch častiach druhého odvolacieho dôvodu, ktoré treba preskúmať spoločne, odvolateľ tvrdí, že Všeobecný súd skreslil skutkové okolnosti sporu, keď v bode 100 napadnutého rozsudku nezohľadnil rozsudok Vyššieho súdu Bukurešť zo 16. mája 2022, ktorého kópiu predložil Všeobecnému súdu v prílohe svojej repliky.

26 Treba pripomenúť, že v súlade s článkom 256 ods. 1 druhým pododsekom ZFEÚ a článkom 58 prvým odsekom Štatútu Súdneho dvora Európskej únie sa odvolanie obmedzuje na právne otázky. Všeobecný súd je v dôsledku toho jediný oprávnený zistiť a posúdiť relevantné skutkové okolnosti, ako aj posúdiť dôkazné prostriedky, ktoré mu boli predložené. Posúdenie týchto skutkových okolností a týchto dôkazných prostriedkov tak okrem prípadu ich skreslenia nepredstavuje právnu otázku, ktorá ako taká podlieha preskúmaniu Súdnym dvorom v rámci odvolania (rozsudok z 1. augusta 2025, Francúzsko a Komisia/CWS Powder Coatings a i., C-71/23 P a C-82/23 P, EU:C:2025:601, bod 66). Toto skreslenie však musí zjavne vyplývať z dokumentov v spise bez toho, aby bolo potrebné vykonať nové posúdenie skutkového stavu a dôkazov (rozsudok z 1. augusta 2025, Francúzsko a Komisia/CWS Powder Coatings a i., C-71/23 P a C-82/23 P, EU:C:2025:601, bod 67).

27 Rozsudkom zo 16. mája 2022, ktorý odvolateľ predložil v prílohe svojej repliky v konaní pred Všeobecným súdom, Vyšší súd Bukurešť s konečnou platnosťou zrušil vnútroštátne rozhodnutie o zrušení zverenia do pestúnskej starostlivosti.

28 Všeobecný súd však v prvom rade v bode 100 napadnutého rozsudku uviedol, že „na rumunských súdoch prebieha konanie o žalobe proti [vnútroštátnemu rozhodnutiu o zrušení zverenia do pestúnskej starostlivosti]“, hoci zjavne nemohol nevedieť, že toto rozhodnutie bolo zrušené, keďže rozsudok Vyššieho súdu Bukurešť zo 16. mája 2022 bol predložený v konaní.

29 V druhom rade Všeobecný súd v tom istom bode napadnutého rozsudku rozhodol, že uvedené rozhodnutie „skutočne vyvolávalo právne účinky od januára 2013“, hoci bolo zjavné, že v nadväznosti na rozsudok Vyššieho súdu Bukurešť zo 16. mája 2022 bolo toto rozhodnutie potrebné považovať za rozhodnutie, ktoré nikdy nevyvolávalo právne účinky.

30 Z vyššie uvedeného vyplýva, že posúdenie skutkových okolností sporu uvedené v bode 100 napadnutého rozsudku je zjavne nesprávne.

31 Komisia však tvrdí, že Všeobecný súd pri posudzovaní zákonnosti sporného rozhodnutia správne vychádzal zo stavu ku dňu vydania tohto rozhodnutia, a teda nemal zohľadniť rozsudok vyhlásený neskôr.

32 Je pravda, že podľa ustálenej judikatúry sa zákonnosť dotknutého aktu musí posudzovať podľa skutkových a právnych okolností existujúcich v čase prijatia aktu (rozsudky zo 7. februára 1979, Francúzsko/Komisia, 15/76 a 16/76, EU:C:1979:29, bod 7; z 15. apríla 2010, Gualtieri/Komisia, C-485/08 P, EU:C:2010:188, bod 26, ako aj zo 4. októbra 2024, García Fernández a i./Komisia a SRB, C-541/22 P, EU:C:2024:820, bod 327).

33 Ako však v podstate uviedol generálny advokát v bodoch 50 až 55 svojich návrhov, nemožno platne tvrdiť, že rozsudok Vyššieho súdu Bukurešť zo 16. mája 2022 nebol skutočnosťou existujúcou ku dňu vydania sporného rozhodnutia bez toho, aby došlo k nezohľadneniu retroaktívneho dosahu tohto rozsudku.

34 Zrušením vnútroštátneho rozhodnutia o zrušení zverenia do pestúnskej starostlivosti s účinkom *ex tunc* totiž uvedený rozsudok odstránil toto rozhodnutie z právneho poriadku *ab initio* a obnovil predchádzajúci právny stav, ktorý existoval pred prijatím uvedeného rozhodnutia, t. j. stav, keď boli A a B zverené do pestúnskej starostlivosti odvolateľa.

35 V dôsledku toho Všeobecný súd skreslil právne postavenie detí A a B vo vzťahu k AL ku dňu vydania sporného rozhodnutia, keď rozhodol, že vnútroštátne rozhodnutie o zrušení zverenia do pestúnskej starostlivosti vyvolávalo právne účinky tým, že sa ním zrušilo zverenie A a B do pestúnskej starostlivosti, hoci toto rozhodnutie bolo rozsudkom Vyššieho súdu Budapešť zo 16. mája 2022 vyhlásené za neplatné.

36 Hoci Komisia tiež tvrdí, že Všeobecný súd mal zohľadniť len skutočnosti, o ktorých mohla vedieť v rámci správneho konania, treba zdôrazniť, že takéto zásadné obmedzenie preskúmania zákonnosti vykonávaného súdom Únie z judikatúry Súdneho dvora nevyplýva.

37 Naopak, Súdny dvor spresnil, že rozsah preskúmania zákonnosti stanovený v článku 263 ZFEÚ sa môže v určitých prípadoch rozšíriť na všetky skutočnosti predložené žalobcami bez ohľadu na to, či nastali pred alebo po prijatí rozhodnutia, či boli predtým predložené v rámci správneho konania alebo prvýkrát v rámci konania o žalobe podanej na Všeobecný súd, ak sú tieto skutočnosti relevantné na účely preskúmania zákonnosti sporného rozhodnutia Komisie ku dňu jeho prijatia (pozri v tomto zmysle rozsudok z 21. januára 2016, Galp Energía España a i./Komisia, C-603/13 P, EU:C:2016:38, bod 72, ako aj citovanú judikatúru).

38 Toto riešenie je uplatniteľné v prejednávanej veci. Na jednej strane, ako totiž vyplýva z judikatúry, účelom konania pred podaním žaloby, upraveného v článku 91 služobného poriadku, je uprednostniť urovnanie sporu, ktorý vznikol medzi úradníkmi a administratívou, zmierom a nie striktne a definitívne záväzne vymedziť prípadnú sporovú fázu, a to pod podmienkou, že žaloba nezmení ani dôvod, ani predmet sťažnosti [pozri v tomto zmysle rozsudky zo 7. mája 1986, Rihoux a i./Komisia, 52/85, EU:C:1986:199, bod 12, a z 29. januára 2026, PB/SRB (Rozhodnutie o nepreradení), C-727/23 P, EU:C:2026:58, bod 50].

39 Na druhej strane, ako uviedol generálny advokát v bodoch 70 a 71 svojich návrhov, v kontexte článku 85 služobného poriadku sťažnosť umožňuje administratíve najmä získať vysvetlenia týkajúce sa predpokladov uplatnenia tohto článku a vyhnúť sa tak podaniu žaloby. Vyžadovať, aby sa odvolateľ znovu obrátil na administratívu, aby mohol pred Všeobecným súdom poukázať na rozsudok upravujúci skutkový stav existujúci ku dňu prijatia sporného rozhodnutia, by pritom bolo v rozpore s týmto cieľom.

40 Z vyššie uvedeného vyplýva, že prvej a druhej časti druhého odvolacieho dôvodu treba vyhovieť.

41 Treťou časťou druhého odvolacieho dôvodu odvolateľ vytýka Všeobecnému súdu, že v bode 101 napadnutého rozsudku porušil zásadu súbežnosti právnych foriem, keď rozhodol, že MO mohol zákonne rozhodnúť o odňatí príspevku na vyživovanie A a B na základe vnútroštátneho rozhodnutia o zrušení zverenia do pestúnskej starostlivosti, hoci MO tento príspevok priznal a obnovil na základe konzulárnych dokumentov.

42 Článok 2 ods. 1 prílohy VII k služobnému poriadku však podmieňuje nárok na príspevok na nezaopatrené dieťa len hmotnoprávnou podmienkou, a to skutočným vyživovaním jedného alebo viacerých detí, a nevyžaduje, aby rozhodnutie o priznaní tohto príspevku bolo prijaté na základe určitých dokumentov. V dôsledku toho sa ani na prijatie rozhodnutia o odňatí tohto príspevku nevzťahuje takáto požiadavka.

43 Za týchto podmienok Všeobecný súd v bode 101 napadnutého rozsudku správne rozhodol, že na účely zákonnosti náhrady príspevkov vyplatených na vyživovanie A a B je irelevantné, na základe akých dokumentov boli tieto príspevky priznané.

44 Z toho vyplýva, že tretia časť druhého odvolacieho dôvodu sa musí zamietnuť.

O treťom odvolacom dôvode

Argumentácia účastníkov konania

45 Odvolateľ tvrdí, že bod 120 napadnutého rozsudku zdôrazňuje skutočnosť, že Všeobecný súd nevykonal nestranné a účinné súdne preskúmanie dôkazov o skutočných výdavkoch na zabezpečenie vyživovania C, ktoré odvolateľ predložil.

46 S cieľom predložiť dôkaz o tomto vyživovaní odvolateľ v priebehu správneho konania zaslal MO všetky výpisy zo svojho bankového účtu, aby preukázal vykonané prevody, ako aj výpisy z bankového účtu C, v ktorých sú uvedené prevody, ktoré od neho prijala. Počas tohto konania však MO požiadal o úplné sprístupnenie pohybov na bankovom účte C s cieľom určiť, či bol príspevok na nezaopatrené dieťa použitý výlučne a skutočne na zabezpečenie vyživovania tohto dieťaťa. Odvolateľ však tejto žiadosti nevyhovel, keďže C, ktorá sa stala plnoletou, údajne nesúhlasila so sprístupnením týchto informácií.

47 S cieľom odstrániť pochybnosti, pokiaľ ide o možnosť, že C nepoužívala svoj vlastný účet, alebo že prípadne vracala príspevky na účet odvolateľa, odvolateľ po získaní súhlasu C priložil ku svojej žalobe v prvostupňovom konaní požadované bankové výpisy. Z nich podľa odvolateľa jasne vyplýva, že C použila príspevky pre seba a že z jej účtu nebola uskutočnená žiadna platba na účet odvolateľa.

48 Všeobecný súd však v bode 120 napadnutého rozsudku rozhodol, že „výpisy z bankového účtu C nepredstavujú dostatočný dôkaz na preukázanie toho, že žalobca skutočne vyživoval C“, pričom toto konštatovanie nepodložil, ani neuviedol, čo predstavuje dostatočný dôkaz o existencii tohto vyživovania.

49 Odvolateľ pripomína, že súdne preskúmanie vykonávané Všeobecným súdom v oblasti aktov administratívy, na ktoré sa vzťahuje služobný poriadok, musí zosúladiť diskrečnú právomoc inštitúcií Únie s ochranou práv zamestnancov, pričom musí dbať na to, aby rozhodnutia, ktoré sa týkajú jednotlivcov, boli riadne odôvodnené a primerané.

50 Komisia navrhuje zamietnuť tento odvolací dôvod.

Posúdenie Súdnym dvorom

51 Tretím odvolacím dôvodom odvolateľ spochybňuje posúdenie Všeobecného súdu uvedené v bode 120 napadnutého rozsudku, týkajúce sa dodatočných dôkazov o tom, že skutočne vyživoval C, ktoré predložil v prílohe ku svojej žalobe v prvostupňovom konaní. Nedostatočné odôvodnenie tohto posúdenia údajne preukazuje, že Všeobecný súd nevykonal nestranné a účinné súdne preskúmanie týchto dôkazov.

52 Všeobecný súd v tomto bode rozhodol, že „vzhľadom na pochybnosti, ktoré Komisia uviedla v napadnutom rozhodnutí, výpisy z bankového účtu C nepredstavujú dostatočný dôkaz na preukázanie skutočného vyživovania C zo strany žalobcu“.

53 Treba konštatovať, že toto odôvodnenie len ťažko umožňuje pochopiť, ako pochybnosti vznesené Komisiou v spornom rozhodnutí, hoci táto inštitúcia ešte nevedela o predmetných výpisoch z bankového účtu, môžu spochybniť dôkaznú hodnotu týchto dokumentov.

54 Treba však uviesť, že Všeobecný súd vykonal posúdenie dôkaznej hodnoty výpisov z bankového účtu C, uvedené v bode 120 napadnutého rozsudku, len pre úplnosť, ako to výslovne zdôrazňuje použitie výrazu „v každom prípade“ na začiatku tohto bodu. Potvrdzuje to skutočnosť, že Všeobecný súd sa už v bode 119 napadnutého rozsudku vyjadril k sporným výpisom z bankového účtu C.

55 V tomto bode napadnutého rozsudku Všeobecný súd odôvodnil svoje odmietnutie zohľadniť výpisy z bankového účtu C predložené v priebehu konania inými dôvodmi, než sú dôvody uvedené v bode 120 toho istého rozsudku.

56 V tejto súvislosti pripomenul, že odvolateľ počas správneho konania odmietol predložiť výpisy z účtu, ktoré priložil ku svojej žalobe. Všeobecný súd rozhodol, že administratíva jednak na účely posúdenia skutočného vyživovanie a prijatia rozhodnutia o predmetnom príspevku mala vychádzať zo skutkových okolností, ktoré mala k dispozícii, a jednak mohla odvolateľa požiadať o doplňujúce informácie, pričom odvolateľ bol povinný preukázať, že C skutočne vyživuje.

57 Okrem toho, pokiaľ ide o bod napadnutého rozsudku, kritizovaný tretím odvolacím dôvodom, treba pripomenúť, že z článku 256 ods. 1 druhého pododseku ZFEÚ, článku 58 prvého odseku Štatútu Súdneho dvora Európskej únie, ako aj článku 168 ods. 1 písm. d) a článku 169 ods. 2 Rokovacieho poriadku Súdneho dvora vyplýva, že v odvolaní musia byť presne uvedené napádané časti rozsudku, ktorého zrušenie sa navrhuje, ako aj právne tvrdenia, ktoré tento návrh konkrétne podporujú (rozsudok z 18. decembra 2025, Hamoudi/Frontex, C-136/24 P, EU:C:2025:977, bod 54).

58 Tretí odvolací dôvod pritom neobsahuje žiadnu kritiku posúdení uvedených v bode 119 napadnutého rozsudku ani ich odôvodnenia. V dôsledku toho treba tento odvolací dôvod posúdiť tak, že sa týka len bodu 120 napadnutého rozsudku.

59 Argumentácia odvolateľa preto nestačí na preukázanie toho, že Všeobecný súd nevykonal nestranné a účinné súdne preskúmanie doplňujúcich dôkazov o skutočnom vyživovaní C pripojených k žalobe, ani toho, že nedostatočne odôvodnil, prečo odmietol tieto dôkazy.

60 Z toho vyplýva, že táto argumentácia je neúčinná, a preto treba tretí odvolací dôvod zamietnuť.

61 Z vyššie uvedeného vyplýva, že vyhovieť treba len prvej a druhej časti druhého odvolacieho dôvodu. Keďže tieto dve časti smerujú proti odpovedi Všeobecného súdu na štvrtý žalobný dôvod, je potrebné zrušiť napadnutý rozsudok v rozsahu, v akom sa ním zamieta tento štvrtý žalobný dôvod, a v zostávajúcej časti odvolanie zamietnuť.

O žalobe podanej na Všeobecný súd

62 V súlade s článkom 61 prvým odsekom Štatútu Súdneho dvora Európskej únie Súdny dvor môže v prípade zrušenia rozhodnutia Všeobecného súdu vec vrátiť na rozhodnutie Všeobecného súdu alebo vydať konečný rozsudok sám, ak to stav konania dovoľuje.

63 V prejednávanej veci je namieste, aby Súdny dvor vydal konečný rozsudok, keďže to stav konania dovoľuje.

64 Ako vyplýva z bodu 61 vyššie, čiastočné zrušenie napadnutého rozsudku vyhlásené Súdnym dvorom spochybňuje napadnutý rozsudok len v rozsahu, v akom ním bol zamietnutý štvrtý žalobný dôvod uplatnený v prvostupňovom konaní. V dôsledku toho sa predmet sporu, o ktorom Súdny dvor rozhoduje po tomto zrušení, naďalej obmedzuje na napadnutie sporného rozhodnutia, formulované v tomto štvrtom žalobnom dôvode (pozri analogicky rozsudok z 1. júla 2008, Chronopost a La Poste/UFEX, C-341/06 P a C-342/06 P, EU:C:2008:375, body 138 a 139).

65 Odvolateľ svojím štvrtým žalobným dôvodom, tak ako bol doplnený v jeho replike, najmä tvrdí, že vzhľadom na rozsudok Vyššieho súdu Bukurešť zo 16. mája 2022, ktorým bolo za neplatné vyhlásené vnútroštátne rozhodnutie o zrušení zverenia do pestúnskej starostlivosti, ktorým rumunské orgány na ochranu detí zrušili opatrenie spočívajúce v zverení detí A a B do jeho pestúnskej starostlivosti, od neho Komisia nemohla požadovať vrátenie príspevkov, ktoré mu boli vyplatené z dôvodu vyživovania A za obdobie od 1. februára 2013 do 31. júla 2013 a z dôvodu vyživovania B za obdobie od 1. februára 2013 do 31. marca 2013.

66 V prvom rade v bode 34 vyššie bolo uvedené, že podľa rozsudku Vyššieho súdu Bukurešť zo 16. mája 2022 sa deti A a B majú považovať za deti, ktoré boli naďalej zverené do pestúnskej starostlivosti odvolateľa po 30. januári 2013.

67 V druhom rade z tohto právoplatného rozsudku vyplýva, že zverenie do pestúnskej starostlivosti odvolateľa sa skončilo v prípade A 13. mája 2014 a v prípade B 28. júla 2013.

68 Rozhodnutie Európskej komisie teda nebolo dôvodné v časti, v ktorej sa v ňom nariaďuje vymáhanie príspevkov na nezaopatrené deti, ktoré boli odvolateľovi vyplatené na účely vyživovania A za obdobie od 1. februára 2013 do 31. júla 2013 a na účely vyživovania B za obdobie od 1. februára 2013 do 31. marca 2013.

69 Sporné rozhodnutie preto musí byť v tomto rozsahu zrušené.

O trovách

70 Podľa článku 184 ods. 2 Rokovacieho poriadku Súdneho dvora ak je odvolanie dôvodné a Súdny dvor sám rozhodne s konečnou platnosťou vo veci samej, potom rozhodne aj o trovách konania.

71 Podľa článku 138 ods. 1 tohto rokovacieho poriadku uplatniteľného na konanie o odvolaní na základe jeho článku 184 ods. 1:

„1. Súdny dvor uloží účastníkovi konania, ktorý vo veci nemal úspech, povinnosť nahradiť trovy konania, ak to bolo v tomto zmysle navrhnuté.

2. Ak je viac účastníkov konania, ktorí vo veci nemali úspech, Súdny dvor medzi nich rozdelí náhradu trov konania.

3. Ak mali účastníci konania úspech len v časti predmetu konania, každý z nich znáša vlastné trovy konania. Ak sa to však zdá oprávnené vzhľadom na okolnosti prípadu, Súdny dvor môže rozhodnúť, že účastník konania znáša vlastné trovy konania a je povinný nahradiť časť trov konania druhého účastníka.“

72 Keďže v prejednávanej veci AL navrhol uložiť Komisii povinnosť nahradiť trovy konania a Komisia čiastočne nemala úspech v konaní, je potrebné rozhodnúť, že Komisia znáša svoje vlastné trovy konania a je povinná nahradiť polovicu trov konania, ktoré vynaložil AL v súvislosti s konaním na prvom stupni, ako aj s konaním o odvolaní.

Z týchto dôvodov Súdny dvor (prvá komora) rozhodol takto:

1. **Rozsudok Všeobecného súdu Európskej únie z 10. apríla 2024, AL/Komisia (T-50/22, EU:T:2024:220), sa zrušuje v rozsahu, v akom ním bol zamietnutý štvrtý žalobný dôvod uplatnený v prvostupňovom konaní.**

2. **V zostávajúcej časti sa odvolanie zamieta.**

3. **Rozhodnutie Európskej komisie z 22. októbra 2021 sa zrušuje v časti, v ktorej sa v ňom nariaďuje vymáhanie rodinných prídavkov vyplatených AL na účely vyživovania A v období od 1. februára 2013 do 31. júla 2013 a na účely vyživovania B v období od 1. februára 2013 do 31. marca 2013.**

4. **Európska komisia znáša svoje vlastné trovy konania a je povinná nahradiť polovicu trov konania, ktoré vynaložil AL v súvislosti s konaním na prvom stupni, ako aj s konaním o odvolaní.**

Podpisy